

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.726/2017/7.szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Máté Ildikó ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti lakos felperesnek – a jogtanácsos 1 által képviselt **I.rendű alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű I. rendű, a jogtanácsos 2, a jogi előadó és a jogtanácsos 3 által képviselt **II.rendű alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű II. rendű és a jogtanácsos 4 által képviselt **III.rendű alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű III. rendű alperesek ellen kártérítés iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék 2017. május 5. napján kelt 2.P.21.988/2016/20. számú ítélete ellen a felperes részéről 21. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, 15 nap alatt fizessen meg a I-III. rendű alpereseknek személyenként 5.000,- (Ötezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A felperes édesapja, a perben nem álló **(személy neve)** az üzemtartója az **(X)** forgalmi rendszámú **(Y)** gyártmányú személygépkocsinak. A gépjárművel a felperes a megengedett sebességhatárt túllépve közlekedett, ezért a **(B)** Megyei Rendőr-főkapitányság az üzemtartóval szemben 30.000,- Ft közigazgatási bírságot szabott ki. A határozat fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett.

Mivel az üzemtartó a bírságot határidőben nem fizette meg, a rendőr-főkapitányság 2014. február 19-én jogerőre emelkedett határozatával kezdeményezte az I. rendű alperesnél a gépjármű forgalomból való kivonását.

Az I. rendű alperes 2014. június 25-én a nyilvántartás adataiból meggyőződött arról, hogy az üzemtartó a bírságot nem fizette meg, ezért ugyanezen a napon BK-.... számú határozatával a gépjárművet a közigazgatási bírság megfizetéséig a forgalomból ideiglenesen kivonta. Felhívta az üzemtartó figyelmét, hogy a forgalomból ideiglenesen kivont járművel a közúti forgalomban nem vehet részt, egyben kötelezte, hogy a határozat jogerőre emelkedésétől számított 5 napon belül a rendszámablát és a forgalmi engedélyt adja le. Indokolásában tájékoztatta, a közigazgatási bírság megfizetését igazolhatja pl. csekkszelvényvel, banki átutalási kivonattal az I.rendű alperes neve(**város 1**)-i Járási Hivatal Okmányirodájában. Tájékoztatást nyújtott arról is, hogy a bírság megfizetésének azt a napot kell tekinteni, amelyen annak összege a készpénzáttutalási megbízáson feltüntetett számlaszámon jóváírásra kerül. Az üzemtartó a határozatot 2014. június 27-én vette át, ellene jogorvoslással nem élt, így az július 15-én jogerőre emelkedett.

Az I. rendű alperes a július 24-i lekérdezés eredményeként ismét megállapította, hogy az üzemeltető a bírságot nem fizette meg, ezért – a jogerős határozat alapján – intézkedett a gépjármű forgalomból történő ideiglenes kivonása iránt.

A felperes a bírságot 2014. július 9-én a III. rendű alperes részére befizette, aki annak jóváírását követően július 17-én intézkedett – az őt megillető rész levonása után – 18.000,- Ft átutalásáról. A különbözet átutalására ténylegesen július 28-án került sor a **(B)** Megyei Rendőr-főkapitányság, mint végrehajtást kérő részére.

A felperes a gépjárművel 2014. augusztus 13-án balesetet szenvedett. A II. rendű alperes **(város 2)**-i Rendőrkapitányságának Közlekedésrendészeti Osztálya helyszínen eljáró rendőrei megállapították, hogy a gépjárművet július 24-ével kivonták a forgalomból, ezért a felperessel szemben helyszíni bírságot szabtak ki és a gépjármű forgalmi engedélyét valamint rendszámabláját a helyszínen bevonták. A felperes – mivel rendszám és forgalmi engedély hiányában a közúti közlekedésben nem tudott részt venni – autómentő közreműködésével a személygépkocsit a helyszínről elszállíttatta.

A felperes a káresemény napján megkereste telefonon a III. rendű alperest a helyzet tisztázása érdekében, melynek képviselője a közigazgatási bírság befizetését elismerte, és még aznap értesítette a **(B)** Megyei Rendőr-főkapitányságot a befizetésről.

Az I. rendű alperes ugyanezen a napon határozatában intézkedett a gépjármű ismételt forgalomba helyezéséről.

A II. rendű alperes a gépjármű forgalmi engedélyét és hatósági jelzéseit augusztus 14-én a forgalmi engedélyben rögzített üzemeltetői lakcím alapján illetékes **(város 3)**-i Járási Hivatalnak küldte meg. Az üzemeltető lakcímének változását a forgalmi engedélyben nem vezettette át, az országos lakcímnnyilvántartásban **(város 1)**-i lakcíme szerepelt.

A gépkocsi rendszámát és forgalmi engedélyét a felperes – többszöri érdeklődését követően – 2014. szeptember 8-án személyesen vette át az I. rendű alperes **(város 3)**-i okmányirodájában.

A felperes módosított keresetében az I-III. rendű alpereseket 116.481,- Ft egyetemleges megfizetésére kérte kötelezni közigazgatási jogkörben okozott kártérítés címén, késedelmi kamatokkal növetlen. Igénye a gépjármű elszállítási költségéből, valamint a 2014. augusztus 13. - szeptember 8. közötti időtartamban bérelt gépjármű bérleti díjából tevődött össze.

Másodlagosan általános kártérítésként követelte ugyanezen összeget.

Az I. rendű alperes jogsértését abban látta, hogy egyrészt a gépjármű forgalomból történő ideiglenes kivonásáról szóló határozat jogerőre emelkedését annak ellenére állapította meg, hogy ő a bírságot időközben befizette, másrészt jogszerűen nem intézkedhetett volna a határozat végrehajtásáról sem. További jogsértésként jelölte meg, hogy augusztus 13-i jelzését követően az illetékességi területéhez tartozó **(város 3)**-i Járási Hivatal késedelmesen intézkedett a bevont forgalmi engedély és rendszámablák kiadása iránt.

A II. rendű alperes eljárása kapcsán azt kifogásolta, hogy a bevont rendszámablákat és forgalmi engedélyt nem a gépjármű üzemeltetőjének **(város 1)**-i lakcíme szerint illetékes okmányirodához küldte meg, hanem a korábbi, **(város 4)**-i lakcím szerinti **(város 3)**-i Járási Hivatalhoz.

A III. rendű alperessel szembeni követelését arra alapította, hogy a bírság befizetésének jóváírását követően késedelmesen intézkedett a végrehajtást kérő felé történő átutalásról és az I. rendű alperes irányába a befizetés jelzéséről.

Az I. rendű alperes elsődlegesen a per megszüntetését kérte a Pp. 157. § a) pontja alapján, utalva a 130. § (1) bekezdés g) pontjára azzal, hogy a felperes a perbeli gépjárműnek nem tulajdonosa, illetve üzemeltetője és az I. rendű alperessel nem állt közigazgatási jogviszonyban, ügyfélnek nem tekinthető.

Másodlagosan – érdemben – a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy jogszerűen járt el a gépjármű forgalomból történő kivonása során, mivel a felperes fizetési kötelezettségének

határidőben nem tett eleget és a bírság befizetését nem jelezte az erről szóló tájékoztatás ellenére. Kiemelte, a forgalomból való kivonásról szóló határozata fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett, majd a nyilvántartásból meggyőződött arról is, hogy az üzembentartó a bírságot nem fizette meg. A befizetésről való tudomásszerzését követően viszont rögtön intézkedett a gépjármű ismételt forgalomba helyezéséről. A rendszám tábla és a forgalmi engedély visszaszolgáltatása tekintetében utalt arra, hogy a felperes elmulasztotta az üzembentartó lakcímének megváltozását bejelenteni, jogsértő magatartást így az I. rendű alperes nem tanúsított.

A II. rendű alperes ellenkérelme ugyancsak a kereset elutasítására irányult. Hangsúlyozta, a gépkocsi forgalmi engedélyének, illetve rendszám táblájának leszerelésével kapcsolatos eljárása a jogszabályoknak megfelelt, azt a felperes nem is kifogásolta. A **(város 3)**-i Járási Hivatalhoz történő visszaküldés körében utalt arra, hogy a bevont forgalmi engedélyben az üzembentartó **(város 4)**-i címe volt feltüntetve, amely ugyan valóban nem egyezett meg a lakcímnnyilvántartási adatokkal, ez azonban – álláspontja szerint – nem alapozza meg kártérítési felelősségét.

A III. rendű alperes ellenkérelmében szintén kérte elutasítani a keresetet. Vitatta az állított jogsértést. Védekezése szerint a köztartozás behajtása érdekében az Art. 167. § (7) bekezdése alapján eljárva a befolyt közigazgatási bírság, illetve annak 40 %-a átutalásáról megfelelő határidőn belül intézkedett, az I. rendű alperes irányába pedig értesítési kötelezettsége nem volt. A bírság átutalása körében fennálló esetleges késedelme kapcsán utalt a kialakult bírói gyakorlatra, amely csak kirívó jogsértés alapján tartja megállapíthatónak a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítését.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Indokolásában rámutatott, a felperes az I. rendű alperes jogsértését egyfelől abban jelölte meg, hogy a perbeli gépjármű forgalomból kivonásáról szóló határozat végrehajtásakor nem győződött meg arról, hogy időközben ő a közigazgatási bírságot befizette. Azt a felperes nem vitatta, hogy az üzembentartó a közigazgatási bírság megfizetésével kapcsolatos határozatnak nem tett eleget és azt sem, hogy az I. rendű alperes e mulasztás alapján hozta meg a gépjármű forgalomból történő kivonásáról szóló határozatot. Tényként rögzítette, hogy ezt a határozatot az üzembentartó átvette, azzal szemben fellebbezéssel nem élt. Álláspontja szerint az I. rendű alperes a jogerőre emelkedett döntés alapján jogszerűen járt el, amikor a forgalomból történő kivonás érdekében eljár, mert a bírság befizetéséről ekkor még nem volt, nem lehetett tudomása. Kiemelte, a felek közötti együttműködési kötelezettség körében a felperestől elvárható lett volna, hogy ha a közigazgatási bírság megfizetési kötelezettségének késedelmesen tesz eleget, úgy megtörténtét – a határozatban írt tájékoztatásnak megfelelően – a bizonylat bemutatásával igazolja. Erre figyelemmel az I. rendű alperes eljárását jogszerűnek ítélte. A periratokból megállapította a forgalmi engedélyben valamint a lakcímnnyilvántartásban feltüntetett üzembentartói cím eltérését. Ezt figyelembe véve arra az álláspontra helyezkedett, az I. rendű alperes helyesen hivatkozott arra, hogy a Ket. 22. § (2) bekezdése alapján a gépjármű forgalmi engedélyét és rendszám tábláit a **(város 1)**-i Járási Hivatal Okmányirodájához, mint hatáskörrel és illetékességgel rendelkező hatósághoz kellett volna áttennie, azonban így – a 8 napos határidejű áttételnek és az ezen felüli postázási időnek, valamint a **(város 1)**-i Járási Hivatal Okmányirodájának további 21 napos kézbesítési határidejének számításával – a felperes később kapta volna vissza a bevont forgalmi engedélyt és rendszám táblákat. Ezért azzal, hogy az I. rendű alperes telefonon vette fel a kapcsolatot a felperessel, korábban kerülhetett sor az okmányok és a rendszám táblák átadására. Osztotta az I. rendű alperes álláspontját abban a kérdésben is, hogy a lakcím változás bejelentésének felperesi elmulasztása eljárásának jogellenességét kizárja.

A II. rendű alperes kártérítési felelőssége körében rámutatott, a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (Rtv.) 44. § (1) bekezdés b) pontja alapján jogszerűen intézkedett a forgalmi

engedély és a gépjármű hatósági jelzéseinek bevonásáról. Az 1999. évi LXXXIV. törvény 8-9. §-ában foglaltak alapján szintén nem járt el jogsértően forgalmi engedély és a rendszám-tábla **(város 3)-i** Járási Hivatalhoz történő megküldése során. Utalt az I. rendű alperes felelőssége körében kifejtettekre.

A III. rendű alperes kártérítési felelősségét illetően véleménye az volt, eljárása ugyan nem felelt meg az Art. 161. § (7) bekezdésében foglalt haladéktalan átutalási előírásnak, azonban a mulasztást nem találta olyan kirívónak, amely – a kialakult gyakorlat szerint – közigazgatási jogkörben okozott kártérítési felelősségét megalapozná. Emellett megjegyezte, a felperestől fokozottan elvárható lett volna, hogy a közigazgatási bírság átutalását követően meggyőződjék arról, hogy a gépjármű forgalomba történő visszahelyezése megtörtént-e, és ha még nem, akkor a gépjárművel a közúti forgalomban ne közlekedjen. Kiemelte, a felperes a hatósági eljárás rendjét korábbi eljárásból már ismerte, mégsem tett eleget kármegelőzési kötelezettségének. Mindezek alapján a III. rendű alperessel szembeni keresetet is elutasította.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását és az alperesek keresete szerinti marasztalását, másodsorban az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem döntött vagylagosan előterjesztett kereseti kérelméről. Az elsőfokú eljárásban részletesen kifejtett álláspontját megismételve hangsúlyozta, az elsőfokú bíróság a tényállást valótlanul állapította meg, melyből helytelen jogi következtetést vont le. Így tévesen állapította meg, hogy az I. rendű alperesi határozat jogerőre emelkedett, melynek ellentmond, hogy a felperes a bírságot július 9-én megfizette. Véleménye szerint kihagyta a tényállásból a törvényszék, hogy a II. rendű alperes a szabálysértési eljárást vele szemben „megsemmisítette”, és 5.000,- Ft helyszíni bírságot visszafizetett, illetve hogy tudomása volt az üzembentartó **(város 1), (utca, házszám)** alatti lakcíméről. Az I. rendű alperes kártérítési felelősségét illetően kiemelte, tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság a rendes jogorvoslati lehetőség kimerítésének hiányát, mivel az I. rendű alperesi határozattal szemben fellebbezést nem is terjeszthetett volna elő. Hangsúlyozta továbbá, az I. rendű alperes eljárása kapcsán nem közhatalom gyakorlásával okozott kárra hivatkozott, éppen ellenkezőleg, ő a közhatalom gyakorlásának elmulasztásával okozta a kárát. Ezt abban látta, hogy úgy rögzítette a gépjármű kivonását a rendszerben, hogy nem győződött meg a bírság befizetésének megtörténtéről. Érvelése szerint téves az elsőfokú bíróságnak a **(város 3)-i** Járási Hivatal Okmányiroda eljárásával kapcsolatos okfejtése is. Ekörben hivatkozott a Ket. 33. § (1) bekezdésére. A II. rendű alperes kártérítési felelőssége körében utalt arra, hogy maga a II. rendű alperes csatolta azt az okiratot, amelyből egyértelműen megállapítható volt számára az üzembentartó lakcíme. Mindezek alapján sérelmezte, hogy bár nem követett el szabálysértést, mégis bevonták a gépjármű rendszámát és forgalmi engedélyét, a későbbiekben pedig azokat az illetékességgel nem rendelkező okmányirodához küldték meg. Ugyancsak vitatta, hogy a III. rendű alperes mulasztása ne lett volna kirívó, valamint az ítélet azon megállapítását is, mely szerint a felperes nem tett eleget kárenyhítési kötelezettségének. Hangsúlyozta, csak az ő telefonhívásainak volt köszönhető, hogy nem keletkezett nagyobb kára.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helyes indokai szerinti helybenhagyását kérték.

A II. rendű alperes kiemelte, 2014. augusztus 13-án a közhiteles gépjármű nyilvántartásból lekért információk alapján a II. rendű alperes a gépjárművet „forgalomból ideiglenesen kivontként” azonosította, így jogszerűen vonta ki a forgalomból az Rtv. 44. § (1) bekezdés b) pontja alapján, és a fellebbezésben írtakkal ellentétben soha nem tartotta magánál jogszerűtlenül a forgalmi engedélyt, illetve a rendszám-táblákat. Ekörben irreleváns, hogy a későbbiekben a szabálysértési eljárás

keretében milyen döntés született, mert a rendszámtábla és a forgalmi engedély elvétele időpontjában az intézkedés jogszerű volt.

A III. rendű alperes hivatkozott az államháztartásról szóló 2011. évi CXCV. törvényre, valamint az annak végrehajtásáról szóló 368/2011. (XII. 31.) Korm. rendelet (Ávr.) 145. § (9) bekezdésére. Ez alapján a nem a helyi önkormányzatot megillető bevételt szükség szerint, de legkésőbb a hó végén rendelkezésre álló összeget a tárgyhót követő hónap 10-éig kell a behajtást kérő szerv fizetési számlájára átutalni. Így – álláspontja szerint – nem esett késedelembe. Ugyanakkor mivel az Art. értesítési kötelezettséget nem ír elő számára a befizetés megtörténtéről, ilyet csak a 161. § (5) bekezdése tartalmaz és kizárólag arra az esetre, ha a végrehajtás nem vezetett eredményre, a felperesi logika szerint is legfeljebb a július 9. - július 28. közötti időszak vonható vizsgálat alá és nem az általa állított 34 napos időtartam.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, kifejtett jogi érveivel is túlnyomórészt egyetért az ítéletábrá. Előrebocsátja, hogy az állított jogsértések időpontjaira tekintettel a felek jogviszonyára anyagi jogi szempontból a 2013. évi V. törvény (Ptk.) rendelkezései irányadók. A fellebbezés kapcsán azonban elsődlegesen a felperes eljárási kifogásaira kell kitérni.

A felperes keresetében – ahogy azt az elsőfokú bíróság is helyesen fejtette ki – közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésére hivatkozva kérte az alperesek egyetemleges kötelezését. Kétségtelen, hogy vagylagos keresetként nevesítve – utalva a látszólagos keresethalmazatra – a követelt összeg megfizetését általános kártérítésként is igényelte és kifogásolta jogorvoslati kérelmében, hogy arról az elsőfokú bíróság nem döntött. A kereseti kérelmek kimerítése tárgyában azonban a felperes álláspontja alapvetően téves.

A kereset tárgya az az anyagi jogi követelés vagy más jog, illetőleg jogviszony, amelynek bírósági védelmét kéri a felperes, vagyis „az érvényesíteni kívánt jog” (Pp. 121. § (1) bekezdés c) pont). Ezzel szemben a kereset tartalma a felperes határozott kérelme arra nézve, hogy milyen döntést kíván a bíróságtól. Ez valójában a kereseti kérelem maga (Pp. 121. § (1) bekezdés e) pont). Ha a felperes egy keresetlevélben több keresetet indít egy alperes ellen, akkor tárgyi keresethalmazat jön létre. A tárgyi keresethalmazat feltétele, hogy az együtt indított keresetek vagy különböző jogi tényeken alapuljanak, vagy különböző jogviszonyokból (jogokból) származzanak, vagy pedig tartalmuk (a kereseti kérelem) legyen különböző. Mégis vannak olyan esetek, amikor azonos perbeli oldalon több kereset van ugyan, valódi keresethalmazat mégsem áll fenn. Valódi keresethalmazat esetén ugyanis az egyes keresetek egymásra tekintettel ugyan, de egymástól mégis függetlenül kerülnek érvényesítésre és valamennyi kielégítést igényel. Ezzel szemben látszólagos keresethalmazatok esetében az egyes keresetek egymástól kölcsönösen függenek, illetőleg egymást kölcsönösen kizárják és egyidejű létezésük csak átmeneti jellegű, kielégítést pedig végső soron csupán egyikük nyer. Látszólagos tárgyi keresethalmazatot eredményez pl. a vagylagos (alternatív) kereset, melyre a felperes hivatkozott kérelmei kapcsán. Ennek sajátossága, hogy ilyen esetben az ítélet is szükségképpen vagylagos kötelezést tartalmaz, s a választási jog – a felek eltérő megállapodása hiányában – az ítéletben kitűzött teljesítési határidő elteltéig az alperest illeti meg. A látszólagos keresethalmazat másik esete eshetőleges kereseti kérelmek előterjesztésekor áll elő, ilyenkor a második kereseti kérelem tárgytalanná válhat. Több igény érvényesítésének ilyen jellegű feltételes összekapcsolására általában akkor kerülhet sor, ha ugyanabból a jogviszonyból a jogosultat több olyan igény illeti meg, amelyek közül egyiknek a sikeres érvényesítése kizárja ugyan a többi teljesítését, de az egyik teljesíthetetlensége nem zárja ki a többi sikeres érvényesítését. Emiatt nincs eljárásjogi akadálya annak, hogy a felperes ugyanabban a keresetlevélben két kereseti

kérelmet úgy terjesszen elő, hogy a bíróság a másodlagos kereseti kérelmet csak akkor bírálja el, ha az elsődlegesen eldöntendő kereseti kérelem alaptalannak bizonyulna. Ilyenkor ha a bíróság az elsődleges kereseti kérelemnek helyt ad, a másodlagos tárgytalanná válik.

Jelen esetben a keresetmódosítás szövegezéséből egyértelmű, hogy a felperes valójában eshetőleges kereseti kérelmekként kérte elbírálni elsődlegesen és másodlagosan (szövegezése szerint vagylagosan) előterjesztett kérelmeit.

A perbeli esetben azonban még látszólagos tárgyi keresethalmazatról sem beszélhetünk, hiszen a felperes valójában ugyanazt a kártérítési követelést érvényesítette ugyanazon a jogalapon: 116.481,- Ft vagyoni kárának megfizetését követelte elsődleges és „másodlagos” kérelmében is közigazgatási jogkörben okozott kártérítési alapon. Különbségként csupán azt jelölte meg, hogy elsődlegesen pontos kárszámítás (Ptk. 6:522. §), másodlagosan az általános kártérítés (Ptk. 6:531. § (1) bekezdés) szabályai alapján kérte az összeget kalkulálni. Téves ugyanis az alperes azon álláspontja, miszerint az általános kártérítés a közigazgatási jogkörben okozott kártérítés alternatívája, a kártérítés speciális esetköre lenne. A kártérítési felelősség egyes eseteit ugyanis a Ptk. XXVII. Címe sorolja fel, míg a kártérítés mértékét, azaz a kárszámítás módját a XXVI. Cím rendezi. Itt található mindkét – az elsődlegesen és a másodlagosan igényelt – kalkulációs lehetőség. Ennek megfelelően tehát a perbeli esetben keresethalmazatról nem beszélhetünk, helyes értelmezés mellett a módosított kereseti kérelem csupán azt jelenti, hogy ha a bíróság a követelés jogalapjának megállapítása után a kár pontos mértékét kiszámítani nem tudja, a felperes az általános kártérítés alkalmazását igényli. A jogszabály is kifejezetten arra az esetre rendeli alkalmazni e jogintézményt, ha a kár *mértéke* pontosan nem állapítható meg (Ptk. 6:531. §). A kereseti kérelem alapján azonban elmondható, hogy az általános kártérítés a felperes kereseti kérelme kapcsán nem értelmezhető, hiszen összegszerűen ugyanazt követelte e számítási móddal kártérítésként, mint a pontos kárösszeget megjelölő kárszámítása szerint.

Mivel pedig „mindkét” követelésnek ugyanaz a jogalapja, amennyiben az nem igazolt, a követelés a számítás módjától függetlenül alaptalan. Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság a keresetet jogalapjában utasította el, nem vétett eljárási hibát, amikor az általános kártérítés kapcsán nem fejtette ki jogi érveit, hiszen a kárszámításig szükségtelen lett volna eljutnia.

A felperes jogalapot érintő hivatkozásai körében a következők kaptak lényegi szerepet: Közigazgatási jogkörben okozott kárról akkor van szó, ha az a közigazgatási szerv közhatalmi feladatainak gyakorlása során kifejtett szervezési-intézkedési körében megvalósult tevékenységgel vagy mulasztással okozati összefüggésben keletkezett (PK 42. számú állásfoglalás). Az ilyen kár megtérítését igénylő félnek azt kell bizonyítania, hogy a közigazgatási szerv jogellenes tevékenységével vagy mulasztásával okozati összefüggésben kára keletkezett (Ptk. 6:519. §) és a kár rendes jogorvoslattal, továbbá a közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránti eljárásban nem volt elhárítható (Ptk. 6:548. § (1) bekezdés). A jogalkalmazó szervek felelősségét ugyanakkor még e feltételek fennállta esetén is csak kirívóan súlyos jogalkalmazási, jogértelmezési tévedés alapohatja meg (eBDT2008.1817., eBDT2004.1028.), illetve általában nem lehet kártérítési felelősség jogalapja a jogszabály által megengedett mérlegelés eredményeként hozott határozat. A kártérítési felelősség megállapítására tehát pusztán a téves jogalkalmazás általában nem szolgálhat alapul (EBH2001.526.). Erre csak akkor kerülhet sor – éppen mert a jogsértésnek kirívóan súlyosnak kell lennie – ha az alkalmazandó jogszabályi rendelkezés egyértelmű, a ténymegállapítás, a döntés pedig nem mérlegelésen nyugszik, vagy a mérlegelés kirívóan okszerűtlen (hasonlóan: KGD1992.2013.).

Mindezek előrebocsátását követően az ítéletábra a fellebbezési érvelés kapcsán kiemeli, hogy a közhatalom gyakorlásával okozott károk egyik, jelen perre irányadó csoportjáról, közigazgatási jogkörben okozott kárról beszélünk akkor is, ha a közhatalmi jogkört gyakorló szerv mulaszt és ezzel okozati összefüggésben következik be káreredmény, ahogyan azt az idézett PK 42. számú állásfoglalás is rögzíti, egyezően a Ptk. 6:548. §-ának szövegével.

Az ítéletábra maradéktalanul egyetért az elsőfokú bíróság jogi álláspontjával az I. és II. rendű alperesek kártérítési felelősségét illetően.

Tévesen állítja a felperes fellebbezésében, hogy az I. rendű alperes határozata jogerőre emelkedésének akadályát képezte az időközbeni teljesítése, azaz a bírság III. rendű alperesnél történt befizetése. Mivel az üzembentartó a határozattal szemben jogorvoslati kérelmet nem terjesztett elő, annak hiányában jogszerűen állapította meg az elsőfokú bíróság a forgalomból ideiglenesen kivonó határozat jogerőre emelkedését. A bírság befizetése a határozatban foglaltak tudomásulvételét, teljesítését és nem az azzal szembeni jogorvoslat előterjesztését jelenti.

Egyetért az ítéletábra az elsőfokú bíróság jogi álláspontjával abban is, hogy a felperes mind együttműködési kötelezettségét, mind kárenyhítési, kárelhárítási kötelezettségét megszegte akkor, amikor a bírság befizetésének tényét az I. rendű alperes felé nem jelezte, annak ellenére sem, hogy erre vonatkozóan az I. rendű alperes határozatában részletes tájékoztatást kapott, illetve korábbi szabálysértési ügye miatt az eljárási renddel is tisztában volt.

Nem találta megállapíthatónak a jogszabálysértést az ítéletábra a forgalmi engedély illetve a rendszámábra visszaküldését, az ahhoz kapcsolódó eljárást illetően sem. A közúti közlekedés nyilvántartásáról szóló 1999. évi LXXXIV. törvény 9. § (1) bekezdés b) pontja értelmében a járműnyilvántartás tartalmazza a járműtulajdonos (üzembentartó) lakcímét. A 33. § (1) bekezdés a) pontja alapján a nyilvántartásban bejegyzett adatok módosítására okot adó körülmény bekövetkeztétől számított 15 napon belül köteles bejelenteni a bejegyzésre jogosult hatóságnál az üzembentartó természetes személy azonosító és lakcím adatainak változását. E kötelezettségének az üzembentartó nem tett eleget, ennek hiányában pedig a forgalmi okmányok és a rendszámábra **(város 3)**-i Járási Hivatalhoz való megküldése nem jogszabálysértő. Ezt támasztja alá az a tény is, hogy csupán a forgalmi engedély cseréjekor, 2014. szeptember 8-án kérte az üzembentartó lakóhelyének módosítását a korábbi **(város 4)**-i címről a **(város 1)**, **(utca, házsám)** alatti címre. Megjegyzi az ítéletábra, az érintett hatóságoknak nem feladata a különböző nyilvántartásokban szereplő lakcímek egybevetése, aktuális helyességének vizsgálata, ezzel szemben a járműnyilvántartás adatait kell figyelembe vennie.

Helyesen állapította meg ezért az elsőfokú bíróság, hogy az I. és II. rendű alperesek részéről eljárási jogszabálysértés nem állapítható meg, amely a közigazgatási jogkörben okozott kártérítés iránti igény megalapozottságát eleve kizárja, az ahhoz szükséges konjunktív feltételek hiányosak.

A III. rendű alperes kártérítési felelőssége tekintetében is egyetért az ítéletábra az elsőfokú bírósággal. Tényként állapítható meg a peradatok alapján, hogy a felperes július 9-én fizette be a bírság összegét, melyre vonatkozóan július 17-én intézkedett először a III. rendű alperes alkalmazottja azzal, hogy a tényleges átutalásra július 28-án került sor. Kétségtelen, hogy az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (Art.) 161. § (7) bekezdése haladéktalan átutalási kötelezettséget ró a III. rendű alperesre a köztartozás jogosultja felé. Azonban figyelembe véve azt a tényt, hogy az első intézkedés 8 napon belül megtörtént, amelybe két munkaszüneti nap is esett, valamint a 368/2011. (XII. 31.) Korm. rendelet (Ávr.) 145. § (9) bekezdésében foglalt kötelezettségét is, mely pontos tartalommal tölti ki az idézett Art. rendelkezést kimondva, hogy a nem a helyi önkormányzatot megillető bevételt szükség szerint, de legkésőbb a tárgyhót követő 10. napig kell a behajtást kérő szerv fizetési számlájára átutalni, a III. rendű alperes részéről olyan kirívó jogszabálysértés, amely kártérítési felelősségét megalapozná, nem állapítható meg.

Miután az ítéltábla is jogalapjában találta alaptalannak a keresetet, a követelés összegét nem vizsgálta.

A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperes köteles az I.-III. rendű alperesek másodfokú eljárásban felmerült költségeit megfizetni a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján, amelyet az ítéltábla a kifejtett jogi képviseleti tevékenységgel, valamint a pertárgyértékkel arányban állóan állapított meg a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja, valamint (5) és (6) bekezdései alapján.

Szeged, 2018. március 13.

Dr. Kiss Gabriella s.k.	Bálint Attila s.k.	. Bánfalvi-Bottyán Csilla s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró